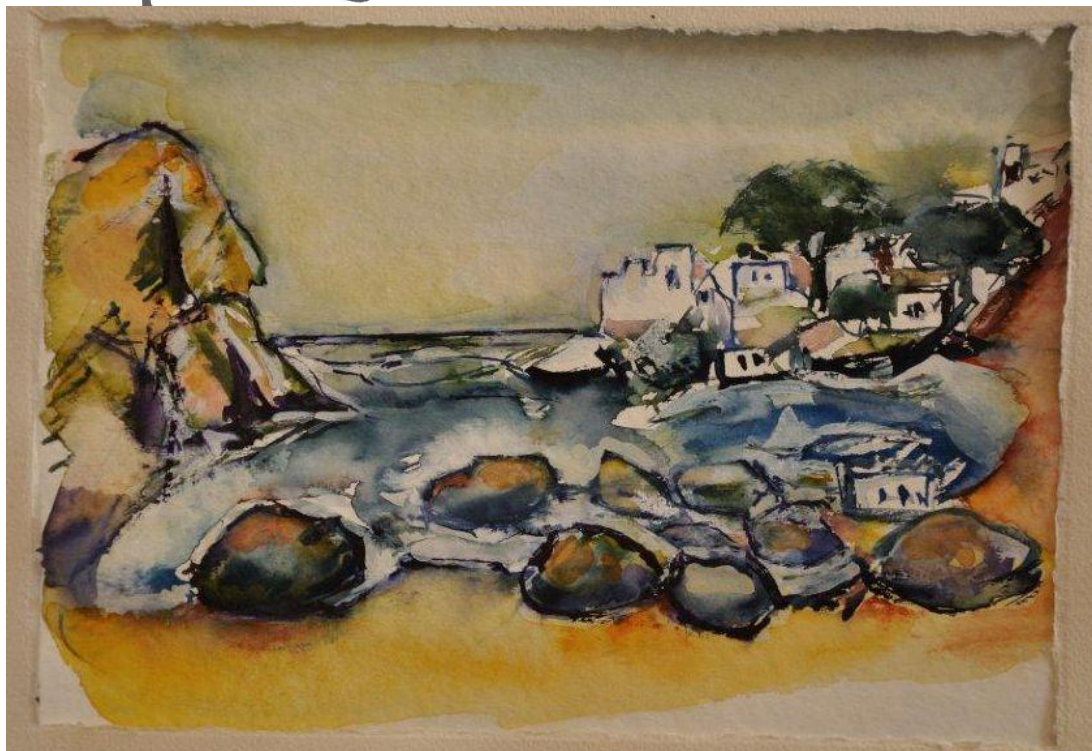

2022

e. 2

Jana Brady: Mykonos 2014, "Bouřlivá zátoka"

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 2. března v 17:00 v Kafé-baru Duende, Karoliny Světlé 30.

Zápis

Účast: **Kačka, Pegas, Mahu, Mahdí, Reyp, Zub, Bob, Pyrilík, Pacík, Yško, Job, Cancidlo, Loulínek, Mak.**

Omluvili se:

Bobánek omikron, ale veselé mysli

Pulec noha...asi bolavá

Petr měl něco důležitého

Chingo upad, zranil se a propad depresi. Tak to doufáme přejde.

Selim je moc daleko, ale mrzí ho to

Zbyněk řešil zanedbané pracovní povinnosti

Foki přijížděl z Karlových Varů a nestíhal

Jakub asi se mu z Českolipska nechtělo

Tato schůzka se nesla v tradici, kterou minulou schůzku, o svých sedmdesátých narozeninách, založil **Reyp**, kdy nás všechny pozval na hostinu. Tuto schůzku to zopakoval při svých osmdesátých narozeninách **Cancindlo**. A jelikož se nás sešlo o něco méně, tak jsme se všichni přejedli a někteří neznatelně přepili. Tradice je to chvályhodná. Kdo bude další oslavenec?

Yško podal zprávu o stavu naší pokladny, která se minule, na návrh **Kačky**, naplnila dvěstěkorunami. Tak kdo jste ještě nic do pokladny nepřidal, tak to někdy učiňte **Yškovi**.

Radostnou událostí je, že se mezi Prvostředčníky zařadil **Mak**. Je to dobrá zvěst, že se stále omlazujeme.

Co se týká intelektuální náplně schůzky, tak si zapisovatel na nic nevzpomíná, přestože jsme srazili stoly a seděli všichni pohromadě; ale řečí bylo spousta.

Ještě Hory

Kačka poslal důkaz, že jsme na horách jenom nepili a nedívali se na filmy, ale že jsme opravdu lyžovali.

Mahdí, Milena, Kačka, Pegas, Lenka (sedící), Marie, Anička, Zbyněk, Svát'a, Mates, Cancidlo, Přemík a Bob. (Pacík se opaluje na terase a pije Campari, takže na fotografii není.)

Vtipy

Gynekolog říká pacientce po vyšetření: “Tak milá paní, řekněte manželovi...”

“Já nejsem vdaná.”

Tak až se potkáte se snoubencem...”

“Já nejsem zasnoubená.”

“Tak řekněte příteli...”

“Nemám a nikdy jsem neměla žádného přítele.”

Lékař se zamyslí a dívá se z okna.

“Pane doktore, co se děje?”

“Nevím, ale naposledy, když se něco takového stalo, tak vyšla hvězda na Betlémem.”

Dcera posílá SMS mamince: “Mami, moc mě to mrzí, ale vypadá to, že jsem těhotná.”

“Děláš si ze mě legraci? Je ti už 17 let, za měsíc maturuješ a napíšeš vypadá s měkkým i.”

3x z Francie:

Pán telefonuje lékaři: “Haló, pane doktore, volám, protože moje paní je velmi nemocná.”

“Co jí je? Má horečku?”

“Já nevím, ale do kuchyně jsem ji musel odnést, aby mi udělala snídani.”

V učňovské škole žák, který se učí na řezníka, konzultuje u ošetřovatelky svou bolest v zádech. Kde vás to přesně bolí? Tady - říká a ukazuje na bod v zádech: právě zde mezi rumpsteakem a falešným filé.

Maminka se prochází se svým synkem a potká přítom přítelkyni.

“Grégory, obejmi tu dámu!”

“Ne!”

“Grégory, je to rozkaz!”

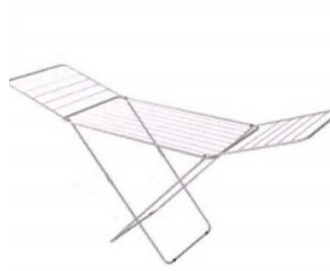
“Ne, mami!”

“Ale proč nechceš tu dámu obejmout?”

“Protože včera se o to pokoušel tatínek a dostal facku.”

On: Pošli mi fotku bez prádla..

Ona:

Rady nezkušeným pannám

Dívkám mající hříšnou touhu porovnáti svá těla s přítelkyní, můžu jen vzkázati, že takové chování je nepřipustné a děva může být vypořádána ze školní docházky, kostela, ale i ze Sletu sokolů.

Pomáhá-li mladík při nasedání na bicykl, myslete dívky na to, že chlípni muži využiji každou nepozornost a okamžitě se budou dotýkati něšťastnou náhodou odhalených partií.

Chytrá nevěsta se nechává poučiti matkou, jak se zachovati při svaatební noci. Stačí vystříhnouti ve spodním prádle otvor, splní tak povinnosti k započetí dítěte a muž může tak ukojit své chlípné touhy.

Toto čtvero nešťastnic neustále porušovalo veškero příkázání, až jsou nyní konkubínami v harému šejka Al-Muhameda spolu s dalšími 6.356 lehkými děvami. Smažte se navždy v pekle!

Mladým nevěstám, jsouc přece jen toužebny odporého chtiče, můžu jen doporučiti, poříditi si do domácnosti drobné zvířátko, které tak rozptýlí zvrácené touhy po manželském sexu.

Jesliže vás muž pozve na projížďku automobilem - stejně ďábelským strojem jako je on sám, myslete na to, že při nastupování můžete odhalit část nožky a muž neudrží svůj chtič a vrhne se na vás.

Kdyby se panny držely těchto rad, tak by nebylo válek, pandemie, AIDS a na světě by zavládl klid a mír. Bohužel, dnešní panny na to nedbají, a proto jsme tam, kde jsme. "Za vším hledej ženu!"

Povídka

Ponterio, Amedeo a kozy

Pulec, 3., 2021

Malá horská vesnička, kde jsme koupili domek, se jmenovala Ponterio, česky asi tak „Zámostí“. Můstek vedl přes hlubokou propast, dole tekla říčka Orino. Mostu se říkalo Římský („Ponte romano“), což byl ovšem nesmysl. Měl to být most románský „Ponte romanico“, což se vztahovalo na stavební styl, ne na dobu stavby. Byl skutečně několik set let starý, úzký, a proto auta používala most dřevěný, širší, postavený nedávno hned vedle. Ale starý most byl turistickou atrakcí, i když nebyl římský.

Vesnička Ponterio byla na konci cesty, která vedla zpět směrem k hlavnímu údolí Valle di Blenio. Do roku 1956 byla vesnička celoročně obydlená. Felix, řezník z Biasky, se tam dokonce narodil. Potom si bývalí obyvatelé přestavěli domky na weekendové a prázdninové ubytování. Od Velikonoc až do konce září tam bylo živo, pak ale provoz ustal a v zimě byla osada prázdná. Uživatelé byli vesměs Tessíňáci, jen tři majitelé byli z kantonu Zürich. Měli jsme elektrický proud, telefon a vlastní vodovod. Voda byla báječná, vozili jsme si ji také do Zürichu. Čaj z ní byl jedinečný.

Jak byla vesnička půvabná, dosvědčuje fakt, že její fotografie byla na plakátě, kterým láká cestovní agentura zahraniční turisty na návštěvu jižního Švýcarska. Objevili jsme tento plakát v New Yorku, pak nám ho sehnala jedna Holanďanka u nich doma.

Vesnička Ponterio, vlastně celé údolí Malvaglia, nebylo v zimě přístupné. Silnice, vytesaná ve skále na jižní straně údolí, v zimě zamrzala a padalo tam kamení. Proto se u vjezdu do údolí zavřela závora a „šmytec“! My, obyvatelé, jsme měli od závory klíče a mohli jsme na vlastní riziko projet. Kdo opravdu mohl! Jezdili jsme Jeepem se čtyřmi řetězy a v redukci, s uzavřeným diferenciálem.

Jediným „trvalým“ obyvatelům byl Amedeo Cavargna, který v Ponteriu choval ovce a kozy. Než napadl sníh, a bývalo ho hodně!, odvedl své ovečky do stáje dole v údolí, když sníh roztál, vyvedl je zase nahoru na pastvu. Jenom kozy zůstávaly v Ponteriu i přes zimu. Amedeo ale chodíval každý druhý den nahoru, výškový rozdíl 700 metrů, aby dohlédl, jak se kozám daří, a aby jim dal každé kousek suchého chleba. Suchý chléb kozy milovaly a Amedeo říkal: „Víš, aby věděly, kde jsou doma.“

Amedeo nemluvil italsky, nýbrž místním dialektem. Ten byl i ostatním obyvatelům kantonu Tessin nesrozumitelný. Protože jsme bývali velkou část roku v Ponteriu sami, musel jsem si na jeho dialekt zvyknout. Naštěstí to šlo, Amedeo, když viděl, že nerozumím, opakoval větu tak dlouho, až jsem pochopil. Dialekt nebyl hezký a spousta slov (nebo zvuků) měla více významů: třeba „vöd“ mohlo znamenat buď vidíš? (vedi?), nebo vítr (vento), nebo dvacet (venti). Protože jsme nevedli žádné náročné filozofické diskuze, nedělalo mi to potíže.

Hlídní ovcí nevyžaduje stálou intenzivní pozornost, a proto se Amedeo věnoval přes den různým pracím: opravoval dům, stavěl ploty anebo přístřešky pro svá zvířata. Někdy jsem mu pomáhal a opravdu se mnoho věcí od něho naučil. Když to jeden místní podnikatel potřeboval, chodíval i pomáhat na stavbu. Večer se ale vracel nahoru, aby dohlédl na ovečky a kozy. A dal jim suchý chleba. Aby věděly, že je také on doma.

Určitě věnoval svým zvířatům správnou pozornost. Jednou jedna ovce onemocněla, Amedeo volal hned veterináři, a protože s sebou neměl v Ponteriu své auto, naložili jsme ovci do mého Jeepa a jeli v noci do Acquarossa k doktorovi.

Jeho kozy chodily volně po lese, žraly výhonky stromů nebo malé stromky, prostě všechno zelené. A na podzim kaštany. Uměly si je neuvěřitelně šikovným způsobem vyloupnout, aniž by se popíchaly o tvrdou a trnitou šlupku.

Kozy jsou neuvěřitelně chytré, skoro lépe říci vychytralé. Na podzim, když odvedl své ovečky do údolí, nabídl jsem Amedeovi, že budu dávat ráno jeho kozám suchý chleba já, aby on ušetřil čas a námahu s výšlapem nahoru a sestupem dolů. Souhlasil, ale jen s ujištěním, když se něco přihodí, že mu okamžitě zavolám. Tak jsem šel ráno dát kozám chleba, náš dům stál na opačném konci vesničky. Koukaly na mne udiveně, znaly mne, ale nikdy ode mne nedostaly chleba. Samozřejmě, vzaly si ho s obrovským nadšením. A druhý den ráno, když jsem hodlal jít za nimi, čekaly už všechny před naším domem a doprovázely mě až k tomu jejich. Věděly moc dobře, kde jsou doma!

Jedna z koz byla březí. Amedeo mi kladl na srdce, že k ní musím být zvlášť pozorný. Mohla by také, ze strachu o malé, odejít někam do lesa a porodit tam, pak by bylo těžké mámu s kůzlátkem najít. A v lese je spousta nepřátel, kuna, liška, a to není dobré. Koza mne začala mít ráda a důvěřovat mi. Porodila v ohradě před jejich domem, hned dvě kůzlata. Vypadla z ní bez jakýchkoliv potíží. Olízala je, kůzlata se postavila na své vratké nohy, ale hned se rozběhla a přeskočila metrový plot. A to byla na světě necelých deset minut. Je to neuvěřitelné, jak dokonale vyvinutá přicházejí kůzlata na svět. V porovnání třeba s člověkem!

Amedeo přišel nahoru hned, když jsem mu zavolal. Sbalil kůzlata do ruksaku a odnesl je dolů. Máma koza cupitala poslušně za ním. Jako by byla zvyklá. Věděla, že teď bude doma někde jinde.

Historie

Sázava 29.-31. března 1953

Psp: Byla zima, ale Sázava měla hodně vody. Byly dvě pramičky a jedna kánoj (**Machek + Vorlíček**). Po přenešení bagáže se daly skoro všechny jezy sjíždět nebo skákat.

Psp: V jedné peřeji asi u Luk pod Medníkem se nepodařilo vyčerpát dost rychle všechnu našplouchanou vodu a pramička se potopila. Pochytali jsme všechno. Jen pramička se v peřeji poškodila o kameny natolik, že nebyla schopna další plavby. Poškozenou pramičku jsme vytáhli na břeh a někdo ji později odvezl nějak do Prahy.

Když jsme se na břehu řeky převlékali do suchého, začalo dokonce sněžit. Vtom jel okolo Posázavský expres, a je snadné si představit, jak se cestující ve vlaku bavili. Demokraticky bylo rozhodnuto: losem o slámku krátkou bylo postaveno mužstvo o pěti mužích, které za doprovodu kánoje dovezlo pojízdnou pramku po vodě do Yachtklubu, zatím co zbytek mužů s veškerou bagáží dojel do Prahy vlakem. Rozdělení výpravy bylo zakončeno bojovým pokřikem a závěrečnou fotkou.

Výlet byl podle poznámek vícedenní, ale nepamatuji si, kde a jak jsme přenocovali, jestli vůbec, a jak a kde jsme se stravovali.

Účastníci výletu (jak stojí vedle sebe na závěrečné fotce): **Švígo, Autogen** (neviditelný za **Švígem**), **Pacík, Pulec, Chingo** (autor obrázku), **Tonda Plánička, Jarda Machek, Vorlíček** (Když počítám nohy, je mezi **Švígem** a **Autogenem** ještě někdo, kdo není vůbec vidět, až na ty nohy, snad to byl **Riki**?)

Omlouvám se, ale více si nepamatuji, jen ty tři fotky schovávám již celá léta. Že si víc nepamatuji, je pochopitelné, bylo to před 69 lety a byl jsem ještě malinký! A kdyby chtěl někdo vědět více, ať se zeptá **Pacíka** nebo **Chinga**, ti byli větší.

Ahoj **Pulec**.

Psp: = pokud si pamatuji

Poznámka: Myslím, že to nemohlo být v r. 1953. Na fotografii jsme mnohem starší. Že by to bylo v r. 1963? Sám si na tu dobu přesně nevzpomínám. Taky si myslím, že s námi **Riki** nebyl a že mezi **Autogenem** a mnou nikdo není.

Pacík

Švígo, Pulec, a za ním někdo vybírá vodu

Cvičí **Pulec** a ždímají **Pacík** a **Tonda**

Švígo, (v zákrytu) **Autogen**, **Pacík**, **Pulec**, **Chingo**, **Tonda**, **Jarda** (Machek alias Křehlík) a **Vorlíček**

Je to ještě čeština?

(poslal Cancidlo)

Do našeho jazyka proniká tolik nových slov, že pokud bychom se díky nějakému stroji času mohli potkat se svým dřívějším já, nedokázali bychom se sami se sebou domluvit a nestačili bychom se divit.

Zcela rutinně googlujeme, skypujeme, mailujeme, surfujeme po netu, uploadujeme a stahujeme aplikace, remastrujeme, esemeskujeme, chatujeme a blogujeme. Nemít písíčko nebo mobil může jen naprostý debil, bez tabletu a facebooku jste outsider, kdo neví co je instagram nebo twitter, jako by ani nebyl, stejně jako ten, kdo neumí stáhnout fotky z rajčete. Kolik účtů na sociálních sítích dnes máš, tolikrát jsi člověkem. Anebo kolik statusů denně na svůj profil umístíš...dřív byl důležitý hlavně politický profil, dnes je hlavním životním cílem a největším challengem lidí udělat si při každém prdu selfie, best of pak vyvěsit na zeď, a získat co nejvíce lajků a smajlíků od svých followerů. Kdo není online a neumí jezdit na inline bruslích je nula, stejně jako ten, kdo nemá vlastní webovou stránku, permici do fitka, nějakou tu kěrku nebo piercing. To je snad horší než být trash-youtoober, houmlesák, anorektik, feťák, stalker nebo bulimik.

Anebo když někdo termíny hardware a software zamění za hardporno a softporno. Ikdyž občas to dnes splývá, protože to, co se dnes vidí v reklamních spotech a písničkových videoklipech, by bylo ještě nedávno považováno za porno...

Kapsy máme plné sim karet, v hlavě zase piny od debetních a kreditních karet, protože platit cash je out. Jiný level je bezkontaktní platba či internetové bankovníctví. Současný slovní maglajs se netýká jen technologií, i v oblastech běžného života děláme věci, které kdybych vyprávěla svému.dvacetiletému já, vůbec bych nechápala o co go. Dnes například nepříkládáme.léčivé náplasti, ale tejpujeme (tape-páska), nekupujeme oblečení ale outfity, nedbáme na vzhled ale na look nebo image, nechodíme do obchodů, ale shoppů, shopping center, outlejšů, second-handů, hypermarketů, megastorů, oblíbený je také teleshopping a E-shoppý I-shoppý. Hlavně nekoupit fake, ale jen original. To je must.

Nechodíme na kurzy nebo školení, ale na workshopy, nejsme pracanti ale workholci, nejsme vyčerpaní, ale máme syndrom burn-our, nejsme váhavci, ale trpíme prokrastinací, umělci nemají dílny nebo výstavní ateliéry ale show- roomy. Jediní, kdo je nepotřebuje, jsou sprejeři, street-artisti a outdooroví performeři, ti mají showroom všude openair. V televizi nás nebaví zpěváci a herci, ale showmani, megastar a celebrity z oblasti showbyznisu, sledujeme sitkomy, one-man show, stand-up-comedy, reality show. Remaky jsou v žebříčcích sledovanosti nuber one.

Papapláše nahradili vipáci, o naše vlasy a zevnějšek se nestará kadeřník a kosmetička ale stylistka a vizážista, popřípadě vlasoví mágové, kteří jediní vědí, co je IN. Pokud je neposlechnete, jste zcela OUT. Pleťová voda je taky out, lepší je micellární lotion, místo natírání kůže tělovým mlékem aplikujeme bodymilk. Klasické salóny krásy kde jste se mohli nechat vylepšit nahradila beauty-centra, kde vás nevylepší, ale zcela předělají. Hitem je permanentní make-up, lifting, botox, ultrazvukové liposukce a galvanické žehličky na pleť, detox je spolehlivým evergreenem. Top jsou mezzonitě. Mění se i profesní složení společnosti-dřívě neznámí ajťáci nebo hackeři jsou dnes velmi početnou skupinou, stejně jako exekutoři či podomní obchodníci zvaní šmejdi, kteří vás svými předraženými faký zcela vyfuckují. Klasického holiče nepotkáte-výše zmínění vlasoví mágové a stylisté je zcela převálcovali, maskéry nahradili make-up artisté. Podnikatel byl po revoluci velmi prestižní povolání, dnes je to spíše nadávka. Poslíčky nahradili kurýři, popeláře zas technici v nakládání s odpadem, šlapky nahradily call girls. V této souvislosti se dnes používá i výraz sociální pracovnice, což mi vůči skutečným sociálním pracovnícím připadá dost nespravedlivé. Ale je to vtípné. Novinkou jsou třeba kreativci, ožívají téměř vyhynulé vědmy

a kartářky, oblíbení jsou koučové a lektoři čehokoliv. Sekretářky se změnilly v asistentky, ředitelé v manažery, vedoucí v lídry, hudební skupiny mají své frontmeny, kteří se stávají pro teenagery novodobými bohy. Nebo spíš ikonami a idoly. Nedávno jsme všichni vyhazovali VHS kazety abychom je nahradili cédéčky a ty posléze dývidýčky... no a teď už jen stahujeme, legálně či ilegálně, takže tu máme další současnou profesi - novodobé piráty... Když kouříme tak cigarety light, colu pijem taky light, dámské vložky máme dokonce ultra light. Ultralights jsou také letadélka, tak pozor, aby se to nepletlo, protože dnes i menstruační vložky mají křídélka. Takže čarodějnice už nepotřebují létat na koštěti... mimochodem nedávno v jedné oblíbené talkshow nějaká dáma tvrdila, že má na čarodějnictví živnostenský list.

Než klasické manželství žijeme radši singl, většina matek otci svého dítěte neříká manžel ale přítel, populární je také registrované partnerství. Žádný neverending love story, na to není čas. Existence bez handsfree je vyloučená, na hambáč a kapučino chodíme do mekáčů, rosticerií, pizzerií a pubů, hlavně aby tam byla wi-fi free zone a non smoker aerea. Neodpočíváme, ale relaxujeme, letenky nezamlouváme, ale bookuje, nejlépe u low cost společností. Dovolenu kupujeme last moment nebo first minut a zásadně all inclusive, neradíme se, ale konzultujeme, nejčastěji s tetičkou wikipedií nebo strýcem googlem, nemáme znalosti a dovednosti ale know-how (v době nezaměstnanosti je nám ale i to best know-how zcela na hov..).

Hlavní je mít správný životní feeling a self-couching, neztratit self - control a mít všechno vytuněný, vymazlený, vychytaný a právnicky ošetřený.

Na drink chodíme nejradši v době happy hours, abychom ušetřili money, místo inteligentní konverzace se spolusedícími pak čumíme na displeje inteligentních phonů, a pokud už dojde na výměnu informací, tak maximálně o tom, jaké je zde heslo na wikinu, jakou apku kdo má, jakou platformu a nejnovějšího androida, vyčejndžujeme si flashky nebo USB, posíláme multimediální zprávy. Místo večírků pořádáme party, kde posloucháme popík, haus, oldies či elektro, dýdžejové naše uši zásobují různými remaky. Do sebe pak na rautech ládujeme finger food, bagety sendviče, tacos, burritos, hotdogy, churritos, burgery, popcorn, cheescaky, pannacottu. Obsluha bývá nahoře bez, nebo místo oblečení mají slečny na těle body-painting. Jsme přece světoví.